

за вашата поезия и ви бѣше безразлично кой ще ви даде служба, за да удовлетворявате празния си стомахъ. По тоя начинъ показвахте на различнитѣ господа, които мислятъ, че отъ тѣхнитѣ разпавии за власть нѣма по-важно нѣщо, че цените поезията си надъ всичко. Туй бѣше хубаво и вие сте го изпуснали. Нѣма ли сега да вземете страна? Да станете бѣлтъ или червенъ? У насъ всички сж нѣщо. И всички се борятъ помежду си. Трѣбва и вие да станете нѣщо. Да поведете борба. Ха, ха!

Думитѣ звучаха иронично и сякашъ плющѣха по лицето на жълтия поетъ, който ставаше по-бледъ и по-малтъкъ, очитѣ му смутено търсѣха нѣщо по пода, прѣститѣ на ржцетѣ му нервно чоплѣха панталона. Младеновъ го погледна за мигъ и млъкна. Стана му жално. Всжщность, той се бѣше увлѣкълъ не на мѣсто. Имаше съвсемъ друга работа съ поета. Изведнажъ попита любезно:

— Защо не седнешъ?

Когато Андреевъ седна, той му предложи цигара, която поетътъ жадно засмука.

На пода до масата бѣха оставени два куфара, разтворени. Въ тѣхъ имаше вече сложени нѣкои дрехи. За мигъ Младеновъ се замисли, после посочи куфаритѣ и заговори:

— Всжщность, много е хубаво, че си безъ квартира. Азъ заминавамъ. Ще приемешъ ли да използвашъ стаята ми, докато отсъствамъ? За наема нѣма да се грижишъ.